

Nr 331

Av herr Westberg m. fl., *angående befrielsen från automobils katt för invalidfordon.*

(Lika lydande med motion nr 383 i Första kammaren)

I proposition nr 77 till 1959 års riksdag föreslogs en ändring i 2 § automobils kattel förordningen. Denna ändring, som antogs av riksdagen, innebar viss utvidgning av möjligheterna till skattebefrielse för invaliders fordon. Sålunda slopades kravet på att fordonet skulle vara utrustat med s. k. invalidaggregat. 2 § andra stycket lyder:

»Länsstyrelsen må, i annat fall än som avses i första stycket, medgiva befrielse från skatteplikt för — — —, därest fordonet äges av höggradigt invalidiserad, som innehar körkort för förande av fordonet och som för sin huvudsakliga förvärvsverksamhet eller för sin utbildning är varaktigt beroende av fordonet såsom fortskaffningsmedel — — —.»

I KK den 15 maj 1959 har Kungl. Maj:t förordnat att pensionsstyrelsen efter samråd med arbetsmarknadsstyrelsen och medicinalstyrelsen skall meddela de närmare föreskrifter som erfordras för tillämpning av stadgandet. Sådana föreskrifter utfärdades den 30 november 1959.

Avsikten med ändringen i förordningen var enligt propositionen att ge invalider vidgade möjligheter att erhålla skattebefrielse för sina fordon. I tillämpningsföreskrifterna har tonvikten i mycket hög grad lagts på att det skall vara fråga om en *höggradigt* invalidiserad person. Där anför s:

»Då det gäller att avgöra huruvida ben- eller rygginvaliderade personer till följd av sin vanförhet ha behov av individuellt transportmedel för sin förflyttning är ett indicium härför att den vanföre för att kunna köra motorfordon måste ha detsamma utrustat med invalidaggregat, i detta fall sådan särskild anordning — utöver eventuell automatisk växel- och/eller kopplingsanordning — vilken genom överflyttning av broms- eller kopplingsorgan från fot- till handmanövrering ersätter bruket av minst ett ben. Skulle aggregatet vara annorlunda beskaffat eller skulle den vanföre kunna framföra motorfordon utan aggregat, torde för skattebefrielse böra fordras att vanförheten likväl skall vara så grav att han ej alls eller ej utan allvarlig olägenhet för honom själv eller medresande kan (har förmåga att) förflytta sig med kollektivt transportmedel. — — —»

Vid prövningen huruvida med hänsyn till invaliditeten förflyttning med kollektivt transportmedel kan äga rum, avses närmast att avgöra graden av invaliditet, däremot ej att fastställa huruvida för sökanden närmast till-

gängliga kollektiva transportmedel lämpligen kan användas av denne för exempelvis färder mellan hemmet och arbetsplatsen.»

I tillämpningsföreskrifterna står visserligen:

»Tillämpningen av skattebefrielsen bör dock ej vara alltför formell utan ske med tillbörligt beaktande av omständigheterna i det enskilda fallet.» Detta är till yttermera visso understruket i föreskrifterna. Denna mjukare skrivning tas dock tillbaka i den följande meningen som lyder: »Å andra sidan bör avsteg icke ske från de grundläggande principerna att fråga skall vara om höggradig vanförhet av varaktig natur.»

På detta sätt utesluts från sådan skattebefrielse många invaliderade personer som visserligen inte är så höggradigt invaliderade att de inte kan använda kollektivt färdmedel men som har svårt att ta sig fram till stationen eller hållplatsen. Det kan vara fråga om MS-sjuka som mycket väl kan använda buss eller tåg om de bara har en rimlig chans att komma i närheten av sådant kommunikationsmedel, eller det kan röra sig om svårt astmasjuka som kanske kan förflytta sig 50 eller 100 meter men därefter måste stanna för att ta igen sig. Svårigheten för denna kategori invaliderade att använda kollektiva färdmedel blir ännu större på grund av den pågående rationaliseringen vid SJ med nedläggning av järnvägslinjer och indragning av stationer som följd.

Med hänvisning till ovanstående hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om sådan ändring av 2 § andra stycket automobilskatteförordningen, att befrielse från automobilskatt kan ges förutom höggradigt invaliderade även personer som på grund av svår invaliditet med hänsyn till föreliggande omständigheter prövas vara i behov av motorfordon.

Stockholm den 24 januari 1968

Olle Westberg (fp)

Axel Gustafsson (fp)

Anders Jonsson (fp)

Einar Rimmerfors (fp)

Nr 332

Av fröken **Wetterström m. fl.**, om *sänkning av den statliga inkomstkatten för ensamstående.*

(Lika lydande med motion nr 262 i Första kammaren)

Stockholm den 24 januari 1968

Karin Wetterström (h)

Blenda Ljungberg (h)

Per Petersson (h)

Eric Krönmark (h)

Astrid Kristensson (h)